De stevige tocht

De vraag aan Jan Willeboordse was om eens een stevige tocht voor te bereiden. Iets bijzonders omdat het de jubileumtocht van de AA moest zijn. Jan houdt wel van stevige tochten. Dit jaar was hij al op woeste rivieren in Polen en Duitsland. Ook het Haringvliet en een aantal Zeeuwse stromen bezocht hij. En daartussendoor doorkruiste hij de wateren van het Westland. En natuurlijk was hij altijd present op de veel rustigere tochtjes met de AA-club.

Dus waren we benieuwd wat deze ervaren kanoër op maandag 8 september 2008 om 09.00 uur voor ons in petto had. We dat waren IJsbrand Boekestein, Jaap Zonneveld en ondergetekende. Cees Ronde kwam ons even uitzwaaien, hij had andere zaken aan zijn hoofd.

We voeren in straf tempo bij de loods van Natsec vandaan. Het was erg regenachtig dus waren we goed ingepakt. Ik had net een nieuw spatzeiltje, dus dat werd gelijk gedoopt. Jan zei dat we naar het Westland zouden gaan, dus peddelden we de Vlaardinger Vaart af. Bij de schuur van Natuurmonumenten zwaaiden we naar Ruud Fransen en zijn collega's . Ruud telt elke maandagmorgen even het aantal AA-ers: nu 4 dus.Vlak voor Schipluiden zagen we dat Delfland druk bezig was de kade te verzwaren. Bij de Korpershoekse molen gingen we onder de brug door de Zijde op. Tot onze verbazing was de mooie woonboot, die daar al een tijdje lag, gesloopt. Alleen de bak dreef er nog. Op de wal waren mannen bezig met een oude geroeste Westlander. Een eindje verder bleek dat de oude betonnen brug over de Zijde ook was verdwenen. We hebben ons al jaren verwonderd over het feit dat deze brug nog standhield. De bewapening aan de onderzijde hing al jarenlang in boogjes naar beneden.

Jan hield er flink het tempo in Jaap volgde hem soepel maar ik had toch aardig wat moeite om ze bij te houden. IJsbrand zei: "Ik laat me niet op jutten hoor. Ik vaar mijn eigen tempo". Jan liet de Monsterse Watering rechts liggen. Even later voeren we de Lee op. Ik durfde niet om een koffiestop te vragen. Jan zou zeker antwoorden: "We gaan door naar het ons bekende stekkie bij de Lierhand". Daar kwamen we dan om 10.30 uur aan. Het gras was te nat om op te zitten, dus dronken we staande onze koffie. Dit gaf ons de gelegenheid de omgeving eens goed te bekijken. We verwonderden ons over een grote geitenbok met hangoren. En we roken ook de bokkenlucht want de bok stond bovenwinds! Het was een stevige oostenwind die ons op de Zijde trouwens wel geholpen had. Een kwartiertje later waren we weer op weg. We moesten ons langs een vervaarlijk uitziend zwanenpaar manoeuvreren. Goed voor de adrenaline! Als we goed omhoog keken zagen we al klein stukje blauwe lucht. Vlak voor het dorp De Lier liet Jan weer een prachtig water rechts liggen: De Verlengde Strijp (of is het de Blakervaart?). Rechtdoor ging het over de Lee. Achterlangs de huizen. Soms hingen er aan de pergola's prachtige blauwe druiven die ons het water in de mond lieten stromen. Het hemelwater was inmiddels wel gestopt. Dus de regenjasjes konden uit. Verder ging het langs het bronzen beeld van de schaatsenrijders. Net buiten De Lier verbreedt de Lee zich . Daar hielden we rechts even stil bij een zijsloot. Deze was afgesloten met een gazen hek waarachter een aantal verschillende soorten eenden en of ganzen. Ik vond die met de blauwe bovenkant het mooiste. We voeren verder langs de enorme woonboot die op een illegale wijze een tijd de Trekvliet ontsierde. Daarna ging we links een klein slootje in dat was gemarkeerd door palen met een rood-gele kop. Daar voeren we doorheen en we herinnerden ons dat we hier vroeger

Jan en zijn broer Piet op de terugreis van het Tuindersmuseum een tijdje waren kwijt geweest. Piet was namelijk omgeslagen en jan had hen op het droge moeten helpen.

Verderop kwamen we in een sloot langs de N213. Daar moesten we ons door dikke laag planten en kroos heen worstelen. De planten waren woekerplanten waarvoor het Hoogheemraadschap zo bang is. Daar moesten we maar een melding van maken. Even later doken we onder de N213 door en voeren richting Maasdijk. We kwamen langs de plaats waar IJsbrand zijn jeugd heeft doorgebracht. Onder langs de Maasdijk was het ook weer leuk varen langs prachtige tuinen. Soms waren er nog wat bramen te verschalken. Ook hier hadden we weer zo'n bloedstollende ontmoeting met zwanen. Nu was het een ouderpaar met zeven jongen. Daar moesten we weer heel behoedzaam langs. Weer veel adrenaline. Zo kwamen we bij de Oranjesluis. We voeren door de oude sluis, onder het prachtige Jachthuis, het Oranjekanaal op maar keerden gelijk weer om. Dit om de nieuwe waterdoorgang te bekijken. (Later las ik dat er nu 14.000 liter water per seconde i.pv. 3.000 vanuit het Westland afgevoerd kan worden naar de Nieuwe Waterweg.)

Ook nu bleek Jan weer een verrassing voor ons te hebben. In plaats van rechts het Zwethkanaal op te gaan nam hij ons mee nog verder westwaarts. Maar dat pikten we zomaar niet. "Jan, we willen eerst ons brood op eten en even rusten". "Ja, daar verderop, bij die bunker!" was het antwoord. Dus voeren we weer verder onder langs de metershoge Maasdijk waarover het verkeer raasde.

Het uitstappen bij de bunker was niet makkelijk. De oevers waren steil. Het gras was nat. Zodoende hing op een gegeven moment met een knie in de blubber, met een voet in de kano en een hand in de lucht. In mijn hand een uit de natte kant getrokken pluk gras. Jan was gelukkig al op de wal en op mijn angstig geroep schoot hij mij te hulp. Hij sleurde mij de kant op. Maar nu was ik mijn kano kwijt, en daarin mijn brood en een thermosfles koffie. Gelukkig was de kano vastgelopen in de modder en kon Jan hem nog net beetpakken. Ook de kano werd door hem op de wal getrokken. Zo toen was het leed geleden. Maar IJsbrand en Jaap hadden ook nog veel moeite om aan de wal te klimmen. Gelukkig konden Jan en ik (een beetje) helpen. Toen moesten we toch nog wel even onze frustraties op Jan loslaten. "Had je geen beter plekkie uit kunnen zoeken?". Daarna zaten we toch gebroederlijk op de bunker om onze lunch te verorberen. We genoten van het uitzicht over de Brede Watering. En keken over de kassen heen naar Naaldwijk. Links zagen we het torentje van Heenweg. Na een halfuurtje rust gingen we in de kano de Brede Watering op. Het begin van de terugtocht. We passeerden een grote groep tamme ganzen die gevoerd werden door een man in een speedboot. Dat was zeker ter voorbereiding van de vangst met de kerst? Vanuit een laagvliegende helikopter

werden foto's van ons gemaakt. We zwaaiden vrolijk terug. Een eindje verder voeren we eerst de afslag voorbij om te gaan kijken naar een prachtige buitenplaats. Een cowboy-ranch, kompleet met paarden, houten huis, waterput, totempalen enzovoorts. Toen weer terug en zo naar Naaldwijk. Daar voeren we dwars door de buitenwijken, achterlangs nieuwbouwwoningen. Elke met een eigen aanlegsteigertje met boot. Een aantal kleuters verdrongen zich voor het raam van hun klas en zwaaiden enthousiast naar ons.

Zo kwamen we even later weer bij de N213. Er onderdoor naar Honselersdijk. Daar zagen we de grote Bloemenveiling. Wevoeren er omheen en kwamen zo in de Strijp terecht. Nu kon ik me weer oriënteren. Ik zag namelijk in de verte de hoogspanningsmasten van de lijn Westerlee-Maasvlakte. Boven de bomen rechts zag ik iets wat op een kabelbaan leek. Daar wisten Jan en Jaap alles van: Dat was een recreatieplas waarop je je kon laten voortslepen op waterski's. Verder ging. Maar de vermoeidheid ging wel toeslaan. En Jaap moest wel even het thuisfront laten weten dat het wel later dan 16.00 uur zou worden. Toen dat geregeld was kon er gelukkig nog een pauze vanaf. Aan de overzijde van de Wollebrandse Waterberging meerden we af achter een grote fabrieksloods. We hadden nog wat koeken en gelukkig flink wat water. Dus konden we na een tijdje opgefrist de Verlengde Strijp (of is het toch de Blakervaaart?) af gaan varen. Het was toen ongeveer 15.30 uur. Van onze eerdere tochten wisten we dat we nog wel anderhalf uur te gaan hadden. De verlengde Strijp is een mooi breed water. Wel zijn er overal langs de kant grote kascomplexen. Zo kwamen we weer op de Lee. Nu gelukkig geen zwanen. Ineens kregen we de wind achter. Die was van oost naar west gedraaid. Dat schoot lekker op. Nog even het rechte saaie stuk van de Zijde en toen waren we weer bij Korpershoekse molen. Nu was ook de onderste helft van de woonboot verdwenen. En de oude westlander lag in het water. Het terrein was kennelijk goed opgeruimd.

Onder de brug door de Vlaardiger Vaart op. Daar kwam de wind weer schuin tegen. Toen merkte ik dat ik flink moe was geworden. Mijn tempo zakte wel. En zo als dat gaat bij goede kanovrienden ook het tempo van de groep. We ploeterden nog langs de trekpont die midden op de vaart lag. Een echtpaar wilde van de Duifpolder naar de Vlaardingerkade. Maar ze kwamen steeds maar niet voorbij het midden. Ze besloten om maar terug te gaan en dan om te fietsen. Links boven de Zouteveensepolder zagen we vier buizerds in de lucht rondjes draaien. Een prachtig gezicht. De dijkwerkers waren al bezig hun vaar- en werktuigen af te meren maar even later kwamen we toch nog een duwboot vol met klei tegen. Die maakte een flinke deining. Dat is altijd wel weer leuk om even mee te hobbelen.

Moeizaam ploeterden IJsbrand en ik verder Maar Jan had nog voldoende energie om even de Kleiput op te varen. Een buitenkansje want normaal is deze met een balk afgesloten. Hij maakte een inspectierondje langs de (lege) nesten van de visdiefjes-kolonie. Helaas moest ik daarvan afzien. Proberen thuis te komen was het devies. Oogkleppen op en peddelen. Ook voor de steiger van onze polder-overdraagplaats had ik geen belangstelling. Maar ik zag toch nog wel de aalscholver op de paal bij de watersportvereniging De Bommeer. Zou hij bij het wegvliegen weer even naar het waterniveau afzakken? Ja hoor. Gelukkig want dat hadden we in de loop van de jaren empirisch vastgesteld. We zijn nu nog aan het onderzoeken waarom hij dat doet.

Zo geraakten we toch bij de Natsec-steiger. Ondanks het uitdrukkelijk verbod dat daar hangt dat je er niet mag afmeren deden we dat toch maar . Het leek dat het water wel heel erg laag in de Vaart stond want ik had veel moeite om aan de wal te klimmen. Maar het lukte. We brachten de kano's in de loods en toen was ik helemaal op. Het was met recht een STEVIGE tocht geweest. Volgens Jan wel 36 km. Het pilsje in de kantine smaakte wonderwel. Jan kreeg een stevige dankbetuiging van de AA-ers voor het organiseren van deze tocht.

Dick van der Velden